

ညီလေးငယ်

တောပန်းတို့အကြောင်း

တောပန်းတို့ အကြောင်း

ခင်မ ဂနာမငြိမ်နိုင်။ ထိုင်ရမလို ထရမလိုနှင့် မှန်တင်ခုံရှေ့ကလည်း တစ်ဖဝါးမှ မခွာနိုင်သေး။ ပူလှောင်အိုက်စပ်ပြီး အဆီပြန်နေတဲ့ မျက်နှာကို မိတ်ကပ်ခြောက် ထပ်ထပ် ပုတ်နေရတာလည်း ခဏခဏ။ ကြာတော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြာနှမ်းပြီး မိမိကိုယ်မိမိပင် သိပ်မမှတ်မိ ချင်တော့ဘူး။ အမြဲတမ်း သနပ်ခါးထူထူပဲ လိမ်းနေကြ မျက်နှာက မိတ်ကပ်လိမ်းထားတဲ့ ခံစားမှုကို သိပ်တော့ မနေတတ်တာ အမှန်ပါ။ ထူအန်းအန်းကြီးနှင့် နေရတာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လို့ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လှနေဖို့ ကတော့ အဓိကလေ မနေတတ်လည်း ကြိုးစား နေရတာပေါ့။

မိတ်ကပ်ဘူးက မှန်နှင့်မျက်နှာကို ရှေ့တိုးလိုက် နောက်ဆုတ်လိုက် လုပ်ကာ အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်ပြီးတဲ့ အခါမှာ တော့ ပြာဟောက်နေတဲ့ မျက်နှာပေါ် ရွာဘုရားပွဲတုန်းက ဝယ်ထားတဲ့ အသစ် စက်စက် နှုတ်ခမ်းနီတောင့် ရဲရဲကြီးကို ထုတ်ပြီး အားပါးတရ ဆိုးချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံလုံး ရဲရဲတောက်။ မျက်နှာပေါ် ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင် သုံးလေးချောင်းကို ဘီးနဲ့ သပ်တင် ဖီးလိုက်ပြီး မှန်ရှေ့နားထိ မျက်နှာကို တိုးကပ်ကာ ကြည့်လိုက်မိ ပြန်တယ်။

ဟင်း ...

သိပ်တော့ ဘဝင်မကျချင်။

စိတ်တွေက အိပ်နေပြီလေ။ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဆက်ပြင်ရင်လည်း ဒီထက်ဆိုးဖို့ ပဲ ရှိတော့မယ်။ မိတ်ကပ်နှင့် မရင်းနှီးသူ တစ်ယောက်အတွက် လှအောင်ပြင်ဖို့ ဆိုတာလည်း မလွယ်ပါဘူးလေ။

အားလုံးဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်ပြီးတော့ သေတ္တာလေးကို ဖွင့်ပြီး အောက်ဆုံးမှာ ပြားနေအောင် ခေါက်ထည့်ထားတဲ့ ဝတ်စုံတစ်စုံကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။

ဒီဝတ်စုံလေးကို မနှစ်က ဦးလေးသာဝတို့ အလှူကတည်းက တစ်ရက်ဝတ်ပြီး မလျှော်ရက်ပဲ ခေါင်းသိမ်း ထားခဲ့တာ ခုထိပါပဲ ထုတ်လိုက်တော့ ပရပ်လုံးနဲ့တွေ့က သင်းလို့ ။ နှာခေါင်းနား ကပ်ပြီး ပရပ်လုံးနဲ့ကို အားပါးတရ ရှုရှိုက်လိုက်မိ သေးလေရဲ့ ။

ဒီအဆင် အညိုရောင် ဝမ်းဆက်လေးကို မဝတ်ဖြစ်တာ ဘယ်လောက်များ ကြာပြီလဲ။ ကောင်း ကောင်းဆိုလို့ တစ်စုံတည်း ရှိတာမို့ အလှကြည့်ရင်း သိမ်းလာခဲ့တာ လပေါင်းများစွာ ကြာပြီ။ ဒီနေ့ ဝတ်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ဘာရယ်မသိ။ စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်နေတယ်။

ဝတ်ကြည့်လိုက်တော့ အင်္ကျီက သိပ်မတော်ချင်တော့ဘူး။ ခုတလော အအိပ်အစား များ ပြီး ဝလာသည် လား မသိ။ ကျပ်ကျပ်ရပ်ရပ် ဆွဲဆန့် ဝတ်လိုက်တော့ အလိုက်သင့် တော်သွားပေမဲ့ မနက်စာ အစား များ ထားလို့ ဗိုက်က နည်းနည်း ပူချင်နေပြန်တယ်။ နည်းနည်းပူနေတဲ့ ဗိုက်ကို အလိုက်သင့် အသက်အောင့်ပြီး လုပ်ချပ်လိုက်တော့ ကြည့်ရတာ အဆင်ပြေပေမဲ့ စိတ်ကမသက်သာ။

အရေးထဲ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း တဒိန်းဒိန်းခုန် နေလိုက်တာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်သည် အထိ။ မှန်တင်ခုံရှေ့က မတ်တတ်ထ ရပ်

လိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို ပတ်လည်ကြည့်လိုက် မိတော့မှ အသားအရေနှင့် အရပ်မောင်းရှိတဲ့ မိမိအလှကို နည်းနည်း ကျေနပ်မိသလိုလို။ ဒါပေမဲ့ မိမိကိုယ်ကို တစ်ဦးတည်း မှတ်ချက်ပေးလို့ က မပြီးသေး။ ခင်မ ဘဝအတွက် အရေးပါတယ်လို့ ပြောလို့ ရတဲ့ ဒီလို နေ့မျိုးမှာ ခင်မ အစွမ်းကုန် လှနေဖို့ လိုတယ်။

"ဟဲ့ ... မိညို ငါ့ကို ကြည့်ပါဦးဟယ် ... အဆင်ပြေရဲ့ လား။ မျက်နှာမှာ ရော မိတ်ကပ်များ များ နေသလားလို့ "

"မများ ပါဘူး ခင်မရယ် ... ဒီနေ့ ညည်းက အရမ်းလှတာတော် ... ကျုပ်တို့ များ ညည်းကို အားကျ လိုက်တာ တော်ရေ"

"ဟုတ်ပါတော် ... ကျုပ်တို့ ရွာမှာ တော့ ညည်းက ကံအကောင်းဆုံးပဲ ခင်မရေ ... ညည်းကိုတော့ ကျုပ်တို့ မချီးကျူးပဲကို မနေနိုင်ပါဘူး ... အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ လုံထမ်းလာတာ မြင်ရတယ်။ ကံထမ်းလာတာ မမြင်ရဘူးဆိုတာ ... "

"မဟုတ်တာ ညည်းတို့ ကလည်း အေ ... မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်နား နေသေးလဲ မသိဘူး နှုတ်ခမ်းနာနှင့် တည့်ပါ့မလား ဆိုသလို ဖြစ်ပြီ"

"တည့်မှာ ပါအေ ... ညည်းကလည်း "

"ဟဲ့ ... ကောင်မမြရင် အစုတ်ပလုပ်မ ... ဘာတွေပြောနေလဲ မသိဘူး ရှက်စရာကြီးတွေ"

" ဟား ... ဟား ... စတာပါ ခင်မရယ် ... ဒီနေ့ ညည်းအရမ်း လှတာ သိလား"

"ဟဲ့ ... ခင်မ ညည်းမြို့သူကြီး ဖြစ်သွားရင် ငါတို့ ကိုတော့ မေ့မသွားနဲ့ နော်"

"အေးပါအေ မမေ့ပါဘူး ညည်းတို့ ကလည်း "

သိသားပဲ မိညိုတို့ တမင်မြောက်နေ ကြတယ်ဆိုတာ။ ဒါပေမဲ့ လှနေတယ် ဆိုတော့ ကျေနပ် ပါတယ်လေ။ ဘယ်လိုပြောပြော ခင်မက ရွာမှ ကွမ်းတော်ကိုပဲ အားလုံးထက်တော့ လှနေမှာ အသေအချာပဲ။ အပြတ်သတ် ပြင်ထားတဲ့ မိမိကိုယ်မိမိ ကြည့်ပြီး မနက်ကတည်းက အိမ်မှာ ရောက်နေကြတဲ့ မိညိုနှင့် မြရင်တို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း မိမိထက်များ လှနေမလား ကြည့်မိသေး။ ပြိုင်စရာ မဟုတ်ပေမဲ့ အဲဒီလိုလေး ပြိုင်လိုက် ချင်သေးတာက ခင်မအကျင့်။ မနာလို ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိညိုနှင့် မြရင်က ခင်မရဲ့ ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ။

ဒင်းတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ပြင်ထားကြတာ အရင်ကထက်တော့ ကြည့်ရတာ အဆင်ပြေသား။ လယ်ထဲ ယာထဲမှာ ပဲ မြင်နေကြ ဒင်းတို့ရဲ့ မျက်နှာက ဒီနေ့တော့ တစ်မျိုးလေး ထူးလှလို့ ။ တစ်စုံစီပဲရှိတဲ့ ဝတ်စုံတွေကို ထုတ်ဝတ်ပြီး အပြတ်အသတ် အလှတွေ ပြင်ထားလေရဲ့ ။ နဂိုကတည်းက အသားမည်းတဲ့ မိညိုက အနီတောက်တောက် ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ပြီး နေလောင်နေတဲ့ မျက်နှာကို သနားခါးအပြည့် ဖုံးထား တော့ မည်းချပ်နေတဲ့ တင်းတိပ်တွေတောင် သိပ်မတွေ့ရဘူး။

နီကျင့်ကျင့် ဆံပင်တွေကို အသာအယာ ထုံးဖွဲ့ထားပြီး ခင်မနည်းတူ အပြိုင် လှနေလိုက်တာ။ မိညို တစ်ယောက်တော့ ကြိုက်မယ့်သူသာ မရှိတာ လှချင်တာ လွန်ရော ...

မြရင်လည်း ဘာထူးလို့ လဲ။ မဖြူတဲ့ သူအသားတွေကို ဒီနေ့မှာ မည်းနေမှာ စိုးလို့ ဆိုပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးဆယ်ရက် ယာတော ဆင်းကတည်းက မျက်နှာတွေရော လက်တွေရောကို အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ ပုဆိုး စုတ်တွေကို ဖြုပြီး ထုပ်ထားခဲ့ရတာ မမောနိုင် မပမ်းနိုင်။ ယာတောမှာ သူ့ကို

ကြည့်ပြီး လူတွေ ဟားရတဲ့ အဆင့်။

မသိရင် ကာယကံရှင် ခင်မထက်ပင် သူတို့ က ဗျာများ နေသေးသ
ယောင်။ ခင်မ ဂနာမငြိမ်သလို ဒင်းတို့ နှစ်ယောက်ကပါ မငြိမ်တော့ဘူး

...

"ဟဲ့ ... မိညိုနှင့်မြရင် ညည်းတို့ အဲဒီအခန်းထဲက မထွက်လာ ကြ
တော့ဘူးလား ... တော်ကြာနေ ဧည့်သည် တွေ ရောက်လာတော့မယ်။
ရေခွေးကြမ်းအိုးတွေ လာဖြည့် ... ညည်းတို့ ကလည်း အေ ... တစ်ခါတ
ည်း တောင့်စေ့အောင် လိုက်ပြောနိုင်မှ "

"ဟုတ် ... ဟုတ် ... သူကြီးရေ ... လာပါပြီရှင်"

သူကြီးဖြစ်သူ အဖေက တဗျစ်တောက်တောက် ဗျောက်အိုးဖောက်မှ
ဒင်းတို့ နှစ်ယောက် ဇက်လေးတွေ ပုပြီး အခန်းထဲက ပြေးထွက် သွား
လေရဲ့ ။

မကြာခင် ဧည့်သည် တွေ လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ အဖေစကားကြား
တော့ ခင်မ ရင်တွေ ခုန်ပြန်ပြီ။ ရင်အစုံကို လက်နှင့် အသာအယာဖိပြီး
ဗီဒီယို ကားထဲကလို ရှက်စနိုး ပြုံးလိုက်မိသေးရဲ့ ။

အဲဒီနောက် အိမ်ရှေ့ထွက်လိုက်၊ ဧည့်ခံဖို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ရေခွေးကြ
မ်းဝိုင်းကို ကြည့်လိုက်၊ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လိုက်၊ မှန်ကြည့်လိုက်နဲ့ ဂနာမငြိ
မ် ပြန်ဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်လေ ခင်မ ဒီနေ့ကို မျှော်လင့် နေတာ ဘယ်
လောက်များ ကြာပြီလဲ။

ခင်မထက် ဆိုးတာက အဖေနှင့် အမေ ...

အဖေက အိမ်ရှေ့မှာ ရှေ့လျှောက်လိုက် နောက်လျှောက်လိုက်နဲ့ ခေါ
က်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက် ရင်း လမ်းဘက်ကို တမျှော်မျှော်။ အမေက အ

ဖေ့လောက် မဆိုးပေမဲ့ ရေနွေးကြမ်းကို အရသာ မရှိသလို သောက်ရင်း အိမ်ရှေ့ လမ်းမကြီးကို ခိုးခိုးကြည့်နေတာ ခင်မမြင်ပါတယ်။

အမေကလည်း မဝတ်စဖူး အင်္ကျီ အသစ်လေးကို ထုတ်ဝတ်ထားတော့ အရောင်တွေ တောက်လို့ ... သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားကိုလည်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ လိမ်းထားတော့ အမေလည်း တစ်မျိုးတော့ ကြည့် ကောင်း နေပါတယ်လေ။

ခင်မလည်း စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတာနဲ့ အမေ့ဘေးလေးမှာ ပဲ လာထိုင် နေလိုက် တယ်။ အမေက ခင်မကို ကျေနပ်သလို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လေရဲ့ ။

"ကိုရင်သာဒင် ... မွန်းတည့် တော့မယ်တော် ... ရှင်ဇည့်သည် တွေက ခုထိ ရောက်မလာ သေးပါ လား တော်ရေ...."

"လာမှာ ပါ အေးမြရယ် ... ဒီကောင် ဖိုးကျော်ကြီးက ငါ့ကို သေချာ ပြောထားတာပါဟ ... သူတို့ လည်း ပြင်ရဆင်ရ ဦးမှာ နဲ့ ... မြို့ကနေ လာရတာဆိုတော့ ဝေးလို့ မရောက်သေးတာ နေမှာ ပါ ... ရွာလမ်းလည်း မင်းတို့ သိတဲ့ အတိုင်း ဒီလောက်ဆိုတာ ... သူတို့ ဂျစ်ကားနဲ့ တောင် မနည်းမောင်းရမှာ "

အဖေစကား ကြားတော့ အမေက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ အအေးခံပြီးသား ရေနွေးကြမ်းကို ဂလုခနဲ မော့သောက် လိုက်လေရဲ့ ။

လာမှာ ပါလေ။ ဒီနေ့ ဒီရက်မှာ ခင်မကို လူကြီးစုံရာနှင့် လာတောင်း

မယ်လို့ ဦးလေးဖိုးကျော် ကိုယ်တိုင် အဖေကို သေချာမှာ လိုက် တာပဲကိုး ။ အဖေ မြို့က ပြန် လာပြီး ခင်မကိုပြောတော့ ခင်မလေ ရင်တွေ ခုန်လို က်တာ အရမ်းပါပဲ။ မြို့ပေါ်က သူဌေးကြီး ဦးဖိုးကျော်ရဲ့ သားက ခင်မ ကို လာတောင်း မယ်တဲ့ လေ။ ခင်မ စိတ်ကူးတောင် မယဉ်ဖူးတဲ့ ကိစ္စပဲ။

ခင်မတို့ ဘဝက ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုင်းထဲ လယ်ထဲ ယာထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတာ မဟုတ်လား။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လယ်ထဲ ယာထဲမှာ လုပ် လိုက်ရတဲ့ အလုပ်ဆိုတာလေ ... ပြောမပြ တတ်အောင်ပါပဲ။ ကောက်စို က်လည်း ခင်မတို့ ပါရတယ်။ ကောက်ရိတ်လည်း ခင်မတို့ က ထိပ်ဆုံး ကပဲ။ နွေဆိုလည်း ပဲရိတ်၊ ပဲသိမ်း၊ ဆောင်းဆိုရင် တောင်ပေါ်တက် ဖက် ကောက်ရတာ။ နေရာတကာ ခင်မတို့ မပါရတဲ့ နေရာကို မရှိပါဘူးလေ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ နေဝင်ကနေ မိုးချုပ် လယ်ထဲယာထဲမှာ ပဲ အချိန်ကု န်နေတဲ့ ခင်မတို့ ဘဝမှာ အပျော်ဆိုလို့ တစ်နှစ် တစ်ခါသာဖြစ်တဲ့ ရွာဦး ကျောင်း ဘုရားပွဲနှင့် ရွာလယ်က ကိုပိုက်ကြီး ဗီဒီယိုရုံပဲ ရှိတာ။ ဗီဒီယိုဆို တာလည်း ညတိုင်း မကြည့်ရပါဘူးလေ။ နှစ်ညလောက် ဆက်တိုက် သွားကြည့်ရင်ကိုပဲ အမေက တစ်နေ့တစ်ရာ ဖြုန်းနေတယ် ဆိုပြီး ဆူလွ န်းလို့ ခင်မတို့ မှာ တစ်ပတ်မှ သုံးညလောက်သာ အနိုင်နိုင် ကြည့်ရ သူ တွေပါ။

ညနေ အလုပ် သိမ်းချိန်ဆို ကိုပိုက်ကြီးရဲ့ အသံချဲ့စက်ကြီးနဲ့ အော်တဲ့ အသံ ကြားရင် ခင်မတို့ အုပ်စု သွားကြည့်ချင်လွန်းလို့ ဖင်တကြွကြွ။ ကို ပိုက်ကြီးကလည်း လူတွေ လာချင်အောင် ခေါ်တတ် သကိုး။ ညနေ ငါး နာရီ နေစောင်းပြီ ဆိုတာနဲ့ အသံစမ်းစ ပြုနေပြီ။

"ဟယ်လို ... လက်စင် ဝမ်း ... တူး ... သရီး ... တောက် ... တောက် ... တောက် ... တောက် ..."

အသံစမ်းသံ ကြားတာနဲ့ ခင်မတို့ တွေ ပြောလက်စ
စကားတွေရပ်ပြီး နားစွင့်ပါလေရော ...

"ဟယ်လို ... ဟုတ်တဲ့ ... သရက်ချောင်း ကျေးရွာ အတွင်းမှာ မှီတင်း
နေထိုင်ကြတဲ့ မိဘပြည်သူ ... ညီကိုမောင်နှမ များ ခင်ဗျား ... မိဘပြည်
သူများ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှ တစ်ခဏတာ တစ်ညတာ အပ
န်းပြေစေဖို့ ... ယနေ့ည ကျွန်တော် ကိုပိုက်ကြီး ဗီဒီယိုရုံကနေ.... မိဘပြ
ည်သူ ညီကို မောင်နှမများကို တင်ဆက်ပေးတဲ့ ဇာတ်ကားကတော့ ..."

ခင်မတို့ အဖွဲ့တွေ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် တံတွေးတောင် မျိုမချကြဘူး။
ဘယ်မင်းသား ကားများ ဖြစ်မလဲ ဆိုပြီး နားထောင်ကြတာ ခင်မတို့ ကာ
လသမီးတွေက ထိပ်ဆုံးက။ ကိုပိုက်ကြီး ဆိုတာကလည်း တကယ်ပါပဲ။
အဲဒီလို ဇာတ်ကား သရုပ်ဆောင်တွေ ကြေငြာတော့မယ်ဆိုရင် ကြားမှာ
ရေတစ်ခါက သောက်စာလောက် ရပ်လိုက်ရမှ ...

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ယနေ့ညအတွက် ပြသမဲ့ ဇာတ်ကားကတော့ မင်း
သားချောလေး နေတိုး..... မင်းသမီးချောလေး မိုးဟေကိုတို့ သရုပ်ဆော
င်ထားတဲ့ ဇာတ်ကား ကောင်းလေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... မိဘပြည်သူ
ညီအစ်ကို မောင်နှမများ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းသမျှတွေ အပန်းဖြေချင်တ
ယ် ဆိုရင်တော့ ဖြင့် ကျွန်တော် ကိုပိုက်ကြီး ဗီဒီယိုရုံကို အတွေးမများ ပဲ
အပြေးလေးသာ လာခဲ့ကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျား ..."

ကိုပိုက်ကြီးရဲ့ ဇာတ်သံနှောပြီး ကြေငြာတာကို နားထောင်လို့ ပြီးပြီ
ဆိုရင်တော့ အိမ်ကို အမြန်ပြန် ရေအမြန်ချိုးပြီး ဗီဒီယိုရုံကို အပြေးလေး
သွားပါတော့တယ်။ အဲလေ ... အမေ ပေးမသွားတဲ့ ညတွေ ဆိုရင်တော့
ပျင်းပျင်းနှင့် အစောကြီး အိပ်ရာ ဝင်ရတာပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ သွားမကြည့်ရလဲ ခင်မတို့ အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်

ကြည့်ရတယ် ဆိုရင် ခင်မတို့ ကြည့်ရသလို ပါပဲ။ သွားကြည့်တဲ့ တစ်ယောက်က အာပေါင်အာရင်း သန်သန် ပြန်ပြောပြ တတ်ကြ တယ်လေ။ ဇာတ်လမ်း ပြောပြတဲ့ နေရာမှာ ဆို ခင်မတို့ အဖွဲ့ကို ဘယ်သူမှ မမီဘူး။ ဇာတ်ကြောင်းတင် မကဘူး မင်းသား၊ မင်းသမီးရဲ့ အမူအရာ၊ ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရုံရဲ့ အမူအရာ၊ လူကြမ်းရဲ့ ပုံစံပါမကျန် အသံတွေလည်း တူအောင် ပြောပြ တတ်ကြတာကိုး။

ပြောပြသူက ပြောတတ်တော့ တကယ်အပြင်မှာ ကြည့်နေရ သလိုပါပဲ။

ခင်မတို့ ဗီဒီယို သွားမကြည့်ရတဲ့ နေ့တွေဆို နောက်နေ့ အလုပ်ဆင်း ချိန် သွားကြည့်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းဆီ ကပ်ရတာ မမောနိုင်အောင်ပါပဲ။

တစ်ခါတလေ ရွာထဲက မိညိုတို့ များ သူတို့ ကြည့်လာတဲ့ အလှည့်ဆို ပြောပြခိုင်းရင် ဈေးအရမ်း ကိုင်တာပဲ။ အားလုံးတူတူ လုပ်ရသူ အချင်းချင်း သူနေရာကိုပါ ကိုယ်က ကူလုပ်ပေးရတယ်။ ကောက် စိုက်တာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကောက်ရိတ်တာ ဖြစ်ဖြစ် သူယူထားတဲ့ နေရာကို ကူလုပ်ပေးရသေးတာ။ အဲဒီလို ကူလုပ်ပေးမှ ပြောပြတာက ရှိသေးသကိုး။

ဘယ်လိုပြောပြော အဲဒီလို ဗီဒီယိုကားလေး ပြောပြတာ နားထောင်ရင်း လုပ်ရရင် ပင်ပန်းလို့ ပင်ပန်းမှန်း မသိပါဘူး။ ဇာတ်ကားတွေသာ တစ်ကားပြီးတစ်ကား နားထောင်ပြီး အလုပ် လုပ်ကြည့် ပါလား တစ်နေ့က ခဏလေးကုန်တာ။

ဇာတ်ကားတွေ ပြောပြလို့ ကုန်ပြီဆိုရင်လည်း ပျင်းတော့ မပျင်းရပါဘူးလေ။ အရီးလေး သောင်းကြည် ရှိသေးသကိုး။ အရီးလေးက သီချင်းဆို အရမ်းကောင်းတာ။ အန်တီ ဒေါ်မာမာအေးတို့ ၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်ရီတို့ အသံလောက်တော့ အရီးလေးက သနားသကိုး။ အသံနေ အသံထား အဆွဲ

အရစ်၊ အဖြတ် အတောက်တွေက ကောင်းမှ ကောင်း။ တစ်ခါတလေ သီချင်း အဆုံးဆို တီးလုံးသံပါ လုပ်ကြည့် လိုက်သေးတာ ...

မောင့်အချစ်များ စူး သီချင်းတို့ ၊ တမာလမ်းကို ပြန်ခဲ့ပါတို့ ဆို ခင်မတို့ အကြိုက်ပဲ။ ဗီဒီယိုကားတွေ ပြောပြဖို့ မရှိတဲ့ နေ့ဆို အရီးလေးကို ဖားရတာ အမောပါပဲ။ အရီးလေးကလည်း ဘာထူးသတုန်း။ သီချင်းဆိုရင် ဈေးကကိုင်သား။ လွယ်တော့မလွယ်ပေါင်။ နေ့ခင်း ထမင်းများ စားရင် သူ့အတွက် ဟင်းတွေ အငတ်ခံကျွေးပြီး ဖားထားမှ အလုပ်လုပ်ရင် သူ့ဘေးမှာ လုပ်ရပြီး သူ့သီချင်းသံ နားထောင်လို့ ရတာ။

သူ သီချင်းဆိုနေရင်လဲ လိုက်ဆိုလို့ မရဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် လိုက်ဆိုကြည့် ချက်ချင်းကို ရပ်ပစ်တာ။ တိတ်တိတ်လေး နားထောင်ပြီး ခင်မတို့ များ ဆိုချင်ရင် စိတ်ထဲကပဲ လိုက်ဆို ရတာပေါ့။ အရီးလေး အသံက အောင်သလားတော့ မမေးပါနဲ့ ။ လယ်စိုက်ရင်း မိုးတွေ တဝေါဝေါ ရွာရင်တောင် အရီးလေး အသံက တိမ်ဝင်မသွားဘူး။

ဒီလိုပါပဲ ပင်ပန်းပေမဲ့ ပျော်ပျော်နေရတာ ခင်မတို့ တောင်သူတွေရဲ့ ဘဝပဲလေ ...

အလုပ်တွေဆိုတာလည်း နားရတဲ့ နေ့ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် လုပ်ရလွန်းလို့ အလှပတွေ ဆိုတာလည်း ဘယ်ကိုရောက်ကုန်လဲ မသိပါဘူး။ ဒါတောင် ခင်မက ရွာ ကွမ်းတော်ကိုင်မို့ တော်သေးတယ်။ ကွမ်းတော်ကိုင်ဆိုလို့ ခင်မက တခြားရွာက ကွမ်းတော်ကိုင်တွေလို အချော အလှကြီးတော့ မထင်ပါနဲ့ ။ အမေ့ကိုရလို့ အသားဖြူတာရယ်၊ အဖေ့ကို ရလို့ အရပ် ရှည်တာရယ်ပဲ ရှိတာ။

ဒါပေမဲ့ တခြားသူတွေနှင့် စာရင်တော့ ခင်မက လှနေတာ ပေါ့လေ။ ရွာမှာ ဆိုတာလဲ ပြေးကြည့်မှ အပျိုလေးက လေးငါးယောက်လေ။ လူပျို

ကာလသား ဆိုလို့ လည်း လက်ချိုးရေလို့ ရတယ်။ ဖိုးအောင် တို့ ၊ မောင်ချိုတို့ ၊ သားပုတို့ ဆိုတာကလည်း ရွာ ကာလသားတွေလို့ သာ ဆိုရတယ် ကလေး ငါးယောက် အဖေတွေလို အိုပြီး ရုပ်တွေများ ကြမ်းနေလိုက်တာ လွန်ရော။

ဟိုတလောကတောင် မောင်ချိုတစ်ယောက် ခင်မ ယာတောကအပြန် ကျွဲကျောင်းရင်း ခင်မကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောသေးလေရဲ့ ။ ခင်မလည်း ရည်းစားစကား အပြော မခံရဖူးတော့ ရင်ခုန် ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ချိုကြီးကိုတော့ မကြိုက်တတ်ပေါင်။ အိမ်ခြေ ငါးဆယ်လောက်ပဲ ရှိတဲ့ ခင်မတို့ ရွာလေးမှာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်က သိပြီးသားတွေ။

အားလုံးက အတွင်းသိ အဆင်းသိတွေကို မကြိုက်တတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်ထင်ရဲ့ ခင်မတို့ ရွာသူရွာသားတွေ တော်တော် များများက အချင်းချင်း ပြန်ယူကြတာ ရှားတယ်။ ရွာဦး ဘုရားပွဲ ကျင်းပချိန် ရောက်မှ အပျိုတွေက ဟန်ရေးပြ။ လူပျိုတွေက စကားလိုက်ပြောနှင့် ညားကြရတာ အရင် ကတည်းက အစဉ်လာလိုတောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ခင်မတို့ ရွာသူတွေရော ရွာသားတွေပါ ရွာပေါင်းစုံ လာစုကြတဲ့ ရွာဦး ဘုရားပွဲမှာ မှ ရည်းစား မထားရင် ထားမယ့်သူမရှိ အပျိုကြီး လူပျိုကြီး ဖြစ်မှာ အသေချာပါပဲ။

ဒါကြောင့် အဲဒီဘုရားပွဲမှာ ရသွားကြတဲ့ အတွဲတွေ များ တာပေါ့။

ရသွားကြတာဆို ဘုရားပွဲကလည်း ဇာတ်တွေ၊ ကစားဝိုင်းတွေနှင့် ကိုးရက်ဆယ်ရက် ကျင်းပကြ သကဲ့။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခေါက်ပဲ ကျင်းပတဲ့ ဘုရားပွဲကို ရွာပေါင်းစုံက လှည်းကြီးတွေနှင့် မိသားစုလိုက် လာကြတာ ပွဲမစခင် ကတည်းက ပြီးသည် အထိပါပဲ။ အဲဒီမှာ ရွာက ကာလ

သားတွေ ကလည်း တခြား ရွာက အပျိုလေးတွေနှင့် ချစ်ကြိုက်သွားပြီး ယူသွားကြသလို၊ ခင်မတို့ ကာလသမီး အပျို လေးတွေ ကလည်း တခြား ရွာသားတွေနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားကြတာ သိချင်း အဆိုကောင်းတဲ့ အရီးလေး သောင်းကြည်တောင် အပါအဝင်ပဲလေ။

ခင်မကတော့ ဒီလိုလည်း မဖြစ်နိုင်ပေါင်။ အဖေ ရွာသူကြီးဆိုတဲ့ အရှိန်နဲ့ ထိပ်တုံးစာ မိမှာ စိုးလို့ ရှောင်ကြတဲ့ သူတွေက များများ ရယ်။ အဖေကြောင့်တော့ ခင်မအပျိုကြီး ဖြစ်ဖို့ သာ ပြင်ဆင် ရတော့ မလိုလို။

ခင်မလည်း စိတ်တော့မ ဝင်စားပါဘူး။ ခင်မဘဝနှင့် ခင်မ အေးချမ်းပါတယ်။ အလုပ် ပင်ပန်း တယ် ဆိုတာကလည်း ခင်မ လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက လုပ်လာတာဆိုတော့ ခင်မ ဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းရာတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ခင်မ ဖြတ်သန်းလာခဲ့တာ နှစ်တွေ ကြာခဲ့ပြီပဲလေ။ အိမ်ထောင် ဆိုတာကလည်း ဖူးစာပါမှ ကျတာပဲလေ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာမှ လည်း မတွေ့ကြုံဖူးတော့ ခင်မဘဝမှာ ဘာလိုချင်လဲလို့ ပြောရင် မသိပါဘူး။ ခင်မ စိတ်ကူးယဉ်ဖူးတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဗီဒီယိုကားထဲကလို ကားတွေနှင့် တိုက်ကြီးတွေ လူတွေ အများကြီးရှိတဲ့ မြို့ပေါ် အလည်သွား ကြည့်ချင်တာရယ်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ် ဗီဒီယိုကားတွေ အများကြီး ထိုင်ကြည့် ချင်တာရယ်ပါပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ ရက်လောက်က အဖေမြို့မှာ ပဲ သွားရောင်းပြီး အပြန်

ခင်မဘဝအတွက် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းတဲ့ စကားကို အဖေ့ဆီက ကြား
လိုက်ရတယ်။

"ခင်မ ... နင့်ကိုငါ မြို့ပေါ်က သူငယ်ချင်း ဖိုးကျော်ရဲ့ သားနှင့် ပေး
စားဖို့ ငါသဘော တူခဲ့တယ်နော် ... အဲဒါ ပြာသိုလဆန်း ဆယ့်နှစ်ရက်
နဲ့ လာတောင်းလိမ့်မယ်။ ငါသေသချာချာ ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ နင်လက်ခံဖို့ ပဲ
စဉ်းစားထား။ လက်မခံလို့ လည်း မရဘူးနော် ... နင့်ကို လင်ကောင်း
သားကောင်း ရစေချင် လို့ ငါကိုယ်တိုင် သေချာပြောခဲ့တာ"

"တော်ကလည်း တော် ... ကိုယ့်သမီးကိုယ် ဟင်းရွက်ကန်စွန်း ကြ
နေတာပဲ ... ချက်ချင်းကြီး လက်ခံ လိုက်ရလား"

"အေး ... ဟင်းရွက်ကန်စွန်း မဖြစ်အောင်လို့ တူတူတန်တန် လာ
တောင်းခိုင်းတာပေါ့ဟ ... ဟိုကောင် ဖိုးကျော်ကြီးက မြို့မှာ ကြီးပွား
နေတာ ညည်းသိလို့ လား ...

ဦးဖိုးကျော်ဆိုတာ အဖေ့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းကြီးဆိုတာ အဖေ ခဏခ
ဏ ပြောဖူးလို့ ခင်မ သိပါတယ်။

ခင်မ အဖေ့စကားကို မလွန်ဆန်ပါဘူး။ ခင်မမှာ ချစ်ရမယ်သူမှ မရှိ
သေးတာ။ ပြီးတော့ အဖေတို့ စကား ခင်မ ဘယ်နှခါများ ငြင်းရဲဖူးလို့ လဲ
။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရွာက မောင်ချိုတို့ ၊ သာဒင်တို့ ထက် စာရင်တော့
မြို့သားလေးက အများကြီး သာတာပေါ့။ ပြီးတော့ ခင်မကို တူတူတန်
တန် လာတောင်းမှာ ဆိုတော့ ဘယ်လောက်များ ဂုဏ်ရှိလိမ့်မတုန်း။ ခင်
မတို့ ရွာသူတွေ ဟို အစဉ်အဆက် ကတည်းက ဘုရားပွဲမှာ ခိုးပြေးရင်း
ညားကြတာ ချည်းပဲ။ ပြီးတော့ လူကြီးစုံရာ လာအပ် လက်ဖက်ရည် ချို
တိုက် ပြီးပြီ ကြတာပဲလေ။

မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတာ မတွေ့ရသလောက် ပါပဲ။ ဘယ်သူတွေကလ

ညဉ်း ဆောင်နိုင် လိမ့်မလဲ။ စားဝတ် နေရေးတောင် အနိုင်နိုင် ဖြေရှင်းရ တဲ့ ရွာသားတွေအဖို့ အပိုကုန်စရာ ငွေမရှိပါဘူးလေ။ ဒီလိုပဲ ခိုးပြေးပြီး ယူလိုက်ကြတာ ခုဆို ရွာထဲက မအေးပုံတို့ ၊ မိညိုရဲ့ အစ်မ ထွေးခင်တို့ ဆို ကလေးတွေတောင် လေးငါးယောက် ရကုန် ကြပြီပဲလေ။

ခုတော့ ခင်မကို မြို့က သူဌေးသားက ထိုက်ထိုက်တန်တန် လာ တောင်းမယ် ဆိုတော့ ခင်မ ပျော်လိုက်တာ အရမ်းပါပဲ။ ပြီးတော့ ရင်လ ညဉ်း ခုန်တယ်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ သူဌေးသားရဲ့ မျက်နှာကို စိတ်ကူး ထဲ ခဏခဏ ပုံဖော်ကြည့်နေမိတာ အဖေဆီက လာတောင်းမယ့် သတင်းကို ကြားရပြီး ကတည်းပါပဲ။
